

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 >
Pe 3 luni . . . . . 8 >

Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă portul

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

91, — Oheul Dâmboviței — 91.

Vis-a-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

A V I S

Domnii abonații, rămași în întârziere cu plata, sunt rugați a ține seamă de sacrificiile ce ne impunem cu apariția regulată a acestui ziar și a grăbi achitarea abonamentelor datorate: în provincie în mâinile d-lui I. RIVEANU, singurul agent autorizat de noi, iar în București d-lui MANOLE HERIȘESCU, de la cari se vor primi chitanțe din registru cu matea.

Plățile se vor putea face și prin mandate sau timbre poștale pe adresa I. CODREANU, redactor-proprietar al ziarului *Curierul Judiciar*, Oheul Dâmboviței No. 91, București.

S U M A R

0 observațiune asupra contopirei pedepselor pronunțate prin hotăriri rămase definitive, de G. G. Flaișten, Membru la Curtea de apel din București.

Jurisprudența Română:

Inalta Curte de casație, secția II: *Moise Ioina Barasi cu Emanoil Horovitz și alții.*

Idem: *M. Cutcudache cu Ioniță Lepădatu.*

Idem: *N. R. Văcărescu și Gr. Triandafil cu M. Theodorian.*

Trib. jud. Vâlcea: *Maria N. Riza cu Păun Simion Mutu.*

Informațiuni.—

0 observațiune asupra contopirei pedepselor pronunțate prin hotăriri rămase definitive

Principiul non-cumulului pedepselor penale dă loc la o sumă de probleme din cele mai delicate și dificile. Vom releva aci numai una din aceste chestiuni, a cărei soluțiune, așa cum este admisă de obicei, nu ne pare satisfăcătoare.

O jurisprudență aproape constantă permite la noi contopirea pedepselor pronunțate prin două sau mai multe hotăriri sau decisiuni definitive, dacă faptele pentru cari s'au dat acele pedepse, sunt anterioare primei condamnări și că pedepsele,

adunate la un loc, întrec maximul stabilit de lege prin art. 7—9 cod. pen. 1).

Pe ce se întemeiază această jurisprudență?

Singurul text în cauză este art. 40 c. p. care dispune că «când inculpatul va fi dat în judecată pentru mai multe crime sau delictе, se va aplica numai osânda cea mai grea, dacă acele crime sau delictе vor fi de deosebite naturi și supuse la osebite pedepse, iar de vor fi de aceeași natură și supuse la aceleași pedepse, judecata va hotări maximul pedepsei.

Mai există art. 388 pr. pen., după care «dacă acel fapt este oprit, Curtea (cu jurați) va pronunța pedeapsa stabilită prin lege, chiar la caz când după desbateri s'ar găsi că el numai este de competența Curții juraților.

La caz de a se vădi mai multe crime sau delictе imputabile acuzatului, Curtea va pronunța numai pedeapsa cea mai grea care s'ar aplica după lege la unul din acele delictе.»

Se mai invoacă art. 402 pr. pen. care prescrie că «când în cursul desbaterilor făcute cu ocazia hotăririi de condamnare, acuzatul va fi fost inculpat, sau prin acte, sau prin depozițiuni de martori, de niscări-va alte crime de cât cele de cari era acuzat, dacă acele crime, în urmă descoperite; merită o pedeapsă mai grea de cât cea d'întâiu, sau dacă acuzatul are complici cari se află la casa de arest, Curtea va ordona urmă-

1) Vezi între altele decizia Curții de casație No. 24 din 14 Ianuarie 1874 (Bul. 74 p. 12) și No. 84 din 19 Februarie 1889 (Bul. 89 p. 213).

rirea sa pentru aceste fapte noi, după formele prescrise în acest codice. În ambe aceste cazuri ministeriul public va suspenda executarea hotărârei care a pronunțat cea d'întîi condamnare, până când se va statui asupra celui de al doilea proces».

Dar toate aceste texte nu se referă la specia noastră, căci ele prevăd cazul unei judecăți în curs,—care negreșit trebuie să țină compt de o condamnare anterioară adusă la cunoștința ei,—iar nu acela de două sau mai multe judecăți desăvârșite; ele vorbesc de aplicarea pedepsei, nu de executarea ei.

Legiuirea română nedându-ne nici o lămurire în nedumerirea noastră, trebuie să ne suim la sorgintea dreptului nostru și să esaminăm cum stă lucrul în Franța.

Dar acolo situațiunea e aceeași. Art. 40 din codul nostru penal corespunde într-un cât va cu art. 365 al. 2 pr. p., și dispozițiile art. 388 și 402 din procedura noastră penală se află în procedura franceză sub art. 365 al. 1 și 379. Și cu toate acestea teoria și jurisprudența franceză admit și ele această ingerință postumă în niște hotăriri definitive. Iată ce citim spre pildă în tratatul de drept penal francez al d-lor Cheauveau-Adolphe et Faustin-Hélie, ediția a șasea, vol. I, la No. 170, pag. 287: «L'exécution des peines n'est pas exempte de difficultés, lorsque plusieurs condamnations pèsent à la fois sur l'individu. Car ces peines doivent elles successivement être subies? Faut-il, au contraire, les confondre les unes dans les autres et dans quelles limites doit se consommer cette absorption?... La loi n'a point posé de règle générale: deux espèces seulement ont été prévues dans les articles 365 et 379 du code d'instruction criminelle.... Mais de ces deux solutions particulières s'élève ce principe général, dont elles ne sont que des corollaires, qu'en subissant la peine la plus forte, le coupable expie tous les crimes passibles d'une peine de la même nature ou d'une moindre gravité que celle qui lui est appliquée.... Nous nous occupons ici seulement de l'effet de ce principe sur l'exécution des peines prononcées».

Trebuie deci să cercetăm motivele de care se sprijinesc acești autori pentru a ajunge la această soluțiune.

Iată ce ne zic d-lor l. c. p. 288: «Cette règle se justifie par de hautes considérations de justice et d'humanité. Lorsqu'un individu s'est rendu coupable de plusieurs crimes avant d'avoir été l'objet d'une poursuite, la justice doit s'imputer la lenteur ou l'impuissance de son action¹⁾. Si le coupable avait été saisi après son premier crime, s'il avait reçu le solennel avertissement d'une première condamnation, peut-être n'eût il pas commis les crimes auxquels il a été entraîné; l'inaction de la justice a, en quelque sorte, atténué ses fautes. Et puis la défense sociale ne demande qu'une peine, les autres ne seraient qu'une inutile rigueur».

Mărturisim că aceste idei nu ni se par tocmai temeinice.

Mai întei delictele și crimile nu se comit de cât prin pasiuni rele, și asupra unei patimi criminale «avertismentul solemn» unei prime condamnări n'o să fie de mare efect, și n'o să rețină mult timp pe individ când patima 'l apucă din nou. Nu suntem nici Lombrosiști, dar nici nu ne facem iluzii în privința naturii omenești sau asupra efectului obicinuit al pedepselor. Nu ne mișcăm în extreme, luăm lucrurile așa cum sunt în viața reală. Insuși Faustin-Hélie adaogă un foarte prudent «peut-être». Și apoi ce «avertisment solemn» mai încapă când inculpatul a comis mai multe fapte într'un șir aproape neîntrerupt. Justiția nu poate să fie instantaneă, criminalul trebuie să aibă timpul să se apere.

Este adevărat că justiția este lentă și complicată. Dar această incetnicie, care de altminterlea se datorește numai interesului scrupulos ce se poartă apărării, n'are a face aci. Nu se poate cere raționalmente nici magistraturei asise, nici măcar membrilor sau agenților parchetului, sau Camerei de punere sub acuzare, judecătorului de instrucție etc. să cunoască toate păcatele anterioare ale individului tradus înaintea lor pentru o faptă oarecare. De obicei numai acele fapte sunt aduse la cunoștința autorităților, urmărite și pedepsite, ce lasă o urmă oarecare vizibilă în lumea reală, fie asupra corpului victimei, fie prin înscrisuri și registre, fie pe un obiect aparținând păgubașului.

1) În același mod se exprimă și Curtea noastră de casațiune prin decisiile citate mai sus la nota 1.

Cele-l'alte multe infracțiuni, mai fine și mai rafinate, comise mai ales contra onoarei și patrioniului concetățenilor, și cari nu lasă urme concrete în lumea reală, rămân în cele mai multe cazuri ignorate de justiție, căci în lipsă de urme palpabile justiția nu poate să le descopere prin ea însăși, iar partea lezată nu le denunță. «L'honnête homme trompé se tourne et ne dit mot». Mai este împrejurarea că făcătorii de rele 'și schimbă numele, și până la înfățișarea esterioră, că duc o viață mai mult de vagabond, fiind azi aicea, mâine aiurea. Și de bună seamă nu putem cere ca toate parchetele să 'și comunice reciproc toate afacerile ce instituesc și rezultatul lor, pentru a descoperi ast-fel infracțiunile interioare. Prin aceasta s'ar crea un chaos imposibil de penetrat.

Nu putem dar ține justiția responsabilă de neștiința isprăvilor anterioare ale inculpatului. Adevăratul culpabil în această privință este inculpatul însuși. El știe că a mai fost condamnat și trebuie să 'și închipuiască că această condamnățiune anterioară poate să aibă o influență oare-care asupra verdictului ce-l așteaptă. Dacă tace, n'are de cât să 'și atribue sieși consecințele neplăcute ale fățarniciei sale. Și să nu ni se zică că inculpatul din ignoranță a tăcut. Atâta drept penal pricepe sau găcește orî-care criminal care se apucă de o pluritate de fapte rele. Tăcând, el speră de sigur că acest stratagem îi va aduce avantajie; el escomptează în gândul său o contopire care să-i suprimă cel puțin în parte una din ambele pedepse, pe când, de ar distăinui condamnarea anterioară, el se teme că judecătorii secundului fapt să nu 'i aplice, în vederea acestui antecedent, o pedeapsă mai aspră. Așa dar adevăratul vinovat în cauză este chiar inculpatul, și deci dânsul nu merită că teoria și jurisprudența să se induioșeze peste măsură de situația ce 'i crează reticența sa.

Principiul pus înainte de Faustin-Hélie se reduce ast-fel la o frumoasă fraseologie, care desmeardă și captivează urechia în primul moment, dar care este lipsită de un miez solid.

Și pe asemenea considerațiuni vage și abstracte doctrina și după dânsa jurisprudența se crede în drept a trage cu burete peste niște decisiuni sau hotăriri definitive! În lipsa orî-cărui test care să permită o ingerență așa de extra-ordinară. Căci testele nu fac alt-ceva de cât dau directive in-

stanțelor de fond care judecă faptul al doilea său al treilea etc., și le recomandă să aibă în vedere și condamnarea sa și condamnările anterioare, regulându'și verdictul în consecință. Și de sigur această măsură este înțeleaptă, umană, logică și practică. Dar a o întinde, prin o analogie foarte problematică în sine, la o speță cu totul diferită, la cazul când nu se mai judecă fondul ultimului fapt, ci acesta s'a pedepsit într'un mod irevocabil și definitiv, și a permite, în virtutea acestei analogie numai de considerațiuni generale, a se nesocoti sfințenia lucrului judecat, o asemenea voltișoare nu ne intră în cap.

Se invoacă ordinea publică care ar opri că inculpatul să sufere pedepse mai mari sau mai lungi de cât maximul prevăzut de art. 7—9 C. Pen.

Dar ordine publică pentru ordine publică. Oare imuabilitatea hotăririlor definitive nu este ea cel puțin tot așa de sfântă, și tot așa de ordine publică? Se poate oare pune în cumpănă asemenea abstracțiuni cu un princip care formează chiar temelia întregului nostru sistem de drept? Mai mult! Soarta unui singur individ, orî-cât de tristă ar fi ea—și am văzut că singur 'și-a făcut'o prin tăcerea sa — trebuie ea să dărâme adevărurile înalte ale dreptului, al căror stâlp principal este irevocabilitatea judecăților definitive? Interesele generale nu primează interesele singulare? Mai ales când aceste din urmă sunt viciate prin culpă?

Dacă hotăririle definitive nu s'ar mai ține în seamă în cazul nostru, și se consideră ca neesistente față cu un condamnat căruia îi ar plăcea să invoace post festum dispozițiunile art. 40 c. pen., în loc s'o facă înaintea instanței de fond, cum prescrie acest articol, atunci cel pe nedrept condamnat ar trebui să aibă și el a fortiori dreptul de a nu respecta autoritatea hotăriri condamnatorie, și ar trebui să poată și el printr'o simplă jalbă dată către chiar instanța care l'a condamnat, și în afară de cazurile prevăzute pentru revizuire, și chiar dacă el nu s'a apărat la judecată lăsându-se ast-fel din adins să fie condamnat pe nedrept, să obțină desființarea acestei hotăriri. Nu credem că apărătorii sistemului espus să subscrie o asemenea soluțiune la a cărei admitere logica cu toate acestea îi ar sili. Această imposibilitate mărturisește contra sistemului însuși.

Hotăririle definitive nu se pot ataca și răsturna de cât dacă legea o permite anume.

Judecătorul n'are căderea să se erigeze în legislator și să introducă căi noi de reformare. Nu încapă aci nici o analogie. Maxima ubi eadem ratio etc., nu și găsește aplicarea când e vorba de o procedură extra-ordinară cum e modul de a răsturna o judecată definitivă. Fineța unora cari, simțind aceasta, disting și zic că nu se reformează hotăririle, ci că numai ele vor fi considerate ca executate prin încarcerarea inculpatului pe un timp fixat de dênșii în conformitate cu art. 40 c. pen., — dar tot printr'o nouă hotărîre subsequentă — nu face să dispară arbitrariul. Ea nu șterge faptul brutal că o hotărîre definitivă nu se execută întocmai, și aceasta după un ordin ulterior dat în afară de orî-ce cale deschisă de procedură spre a ataca niște asemenea hotărîri.

Chiar însuși d. Faustin-Hélie recunoaște pe contra-pagina pasagiului citat, pe pagina 287 l. c. irevocabilitatea lucrului judecat, și o invoacă chiar ca argument, într'o altă cestiune a non-cumulului. Vorbînd de opiniunea unor judecători francezi de a se admite pentru executarea unor hotărîri definitive date sub un regim penal anterior mai sever, blândețea legiuirei actuale, d-sa se opune zicînd: «Il s'agissait ici d'arrêts qui, avant la publication de la loi nouvelle, avaient revêtu irrévocablement le caractère de la chose jugée. Ce ne pouvait donc être que par un effet vraiment rétroactif qu'on eût appliqué aux peines dont l'exécution était déjà commencée, un autre mode de computation que celui que l'ancien code avait établi». Pentru ce hotăririle definitive să fie respectate numai aci, și nu în speța noastră?

D. Faustin-Hélie, întru sprijinirea tezei sale, că lucrul judecat, pe care îl invocase chiar acuma, n'are valoare față cu principiul maximului, citează între altele legislațiunea austriacă (pag. 288 text) și cea germană (pag. 209 nota 1). Cât privește cea d'întîi ea este în primul loc inexactă și incompletă, lipsind o frază de cea mai mare importanță. Căci iată textul ei după Faustin-Hélie: «Si un delinquant est coupable de plusieurs délits de différentes espèces, on doit le punir pour le délit qui entraîne la peine la plus grave, en ayant néanmoins égard aux autres délits», și iată textul ei adevărat, în traducere română, după

textul original: «Dacă un delincuent a comis mai multe infracțiuni, cari formează obiectul aceleiași infracțiuni și condamnățiunii, el trebuie condamnat pentru cea care este penată cu pedeapsa cea mai grea, ținîndu-se compt însă de cele-l'alte infracțiuni. «Dar și numărul paragrafului austriac e greșit la D. Faustin-Hélie, căci textul, așa ciuțit cum 'l citează d-sa, este al art. 34, iar § 28 de care vorbește d-sa, tratează de ceva cu totul altul, și anume de confiscarea totală sau parțială a cauțiunei când e vorba de un delict comis prin presa periodică.

Tot așa de incompletă și dar inexactă este și citațiunea din codul german, căci d-sa reproduce numai textul din dreptul material, din codul penal, și nu vede că există în procedura penală germană o dispoziție, § 492, prin care anume se permite ceea ce d-sa crede că reiesă deja din prescripția codului penal.

Iată ce dispune acest articol 492: «Dacă cine-va este condamnat prin diferite hotărîri definitive la mai multe pedepse, și că prin aceste condamnări s'a nesocotit dispozițiunile art. 79 c. pen. (analog cu art. 40 din codul român și art. 365 al. 2 pr. pen. franceză) în privința maximului pedepselor, aceste condamnări se vor reduce printr'o decisiune judecătorească ulterioară la o singură pedeapsă colectivă».

Esistența acestui text nu e fortuită, căci iată ce zic motivele respective¹⁾: Pentru a asigura eficacitatea necesară prescripțiunilor art. 74—79 c. pen., mai trebuie o regulamentare al procedurii de urmat pentru cazul că cine-va a fost condamnat prin hotărîri deosebite, și că dispozițiile în privința unei pedepse colective s'au neglijat.

Interdum dormitat et bonus Homerus, cum zice Horațiu. În asemenea condițiuni în orî-ce caz, nu putem pune mult temei pe deducțiunile d-lui Faustin-Hélie; nu putem jura pe sancta verba magistri și de sigur nu ne vom face sacrificium intellectus inaintea lui.

D-l Garraud urmează și el curentul creat prin Faustin-Hélie și prin jurisprudența franceză, dar cu mai puțină convingere. El constată numai existența acestei interpretări fără a mai da mo-

1) p. 231, citat de D. Loewe, Strafprozess ordnung für das deutsche Reich, p. 918 nota 1, la art. 492.

tive. «Tout le mond reconnaît, zice d-sa în tratatul său de drept penal francez vol II No. 178, p. 297, par application des principes que nous-avons développés, que le cumul a ici pour limite le maximum commun aux deux peines prononcées, et que, par conséquent, l'exécution doit s'arrêter dès que le maximum est épuisé». Atât și nimic mai mult. Parcă nu vorbește tocmai din inimă.

Față cu toate acestea noi credem că o contopire ulterioară a pedepselor pronunțate prin nisce judecăți definitive este imposibilă în lipsa unui text care ar permite în mod expres o ast-fel de violare al unor sentințe esecutorie. Textele noastre se referă numai la instanța de fond chemată a judeca ultima infracțiune, și dacă această instanță pronunță o pedeapsă mai aspră dispunând că condamnările anterioare să se considere executate prin executarea prezentei condamnări, acesta este permis de un text formal. Dar de aci încolo ne mai având text pentru a contopi și pedepsele unor judecăți definitive prin o altă instanță de cât acea de fond, nu ni se pare permis o asemenea ingerință postumă, căci se nesocotește principiul irevocabilității lucrului judecat, princip care trebuie să fie sacrosanct ca lucrurile sfinte de cari niminea nu îndrăznește să se atingă.

Legiuitorul nostru a avut grija să indice căile pe cari o sentință definitivă se poate ataca¹⁾. Esistă recursul și revisuirea. Condamnatul dacă se crede obijduit peste maximul art. 40 c. pen., n'are de cât să uzeze de aceste căi; iar dacă lasă să treacă termenele respective, dânsul adaogă pe lângă prima culpă a tăcerii și a doua a neglijenței; el nu merită dar nici o indulgență și n'are să atribute de cât sieși, dacă nu mai are cale de îndreptare. Iar dacă jurisprudența noastră inspirată de o teorie care merge prea departe — qui s'emballe cum s'ar zice pe franțuzește — mai crează, pe lângă aceste căi legale una nouă, inedită, sui generis, ad usum Delphini, contopirea, o ast-fel de încercare este periculósă și pernicioasă pentru stabilitatea întregului nostru edificiu judiciar.

Suntem de acord că posibilitatea excedărei maximului legal al pedepselor prin hotăriri separate pentru nisce fapte perpetrate înaintea primei

hotăriri, este, privită din punctul de vedere legislativ, o lacună, și că ar fi bine că legiuitorul să obvie acestei eventualități printr'o dispoziție hotăritoare, permițând în acest caz contopirea pedepselor și reducerea lor la maximul legal după cererea parchetului și chiar a condamnatului. Dar până atunci trebuie să ne abținem, respectând sancțiunea lucrului judecat.

Până atunci forma mănâncă fondul. Caeterum censeo.

G. G. Flaișlen.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 26 Februarie 1897

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Consilier

Moise Ioina Barasi și cu Emanoil Horovitz, Moritz Focșeneanu și S. Herș Horovitz.

Cambie. — Acțiune în regres. — Termen. — Citarea obligațiilor acționați. — Înmanarea acestor citațiuni. — Termen. — Neînmanarea la termen. — Sancțiune. — Perderea acestei acțiuni. — (Art. 345, 346, 347 și 350 codul comercial).

Posesorul cambiei trebuie, nu numai să exercite acțiunea sa de regres în termen de 15 zile de la data protestului, dar chiar citațiunile obligațiilor acționați trebuie să le fie înmânate în intrul acestui termen, sub pedeapsă pentru dânsul de a pierde această acțiune în recurs în contra trăgătorului și a giranților.

Decisiunea No. 52/97. — Respins ca nefondat recursul făcut de Moise Ioina Barasi contra decisiunii cu No. 17/96 pronunțată de Curtea de apel Iași, s. I. în proces cu Emanoil Horovitz și alții.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier M. Poenaru Bordea.

S'a ascultat: d-l Em. Pantazi avocatul recurentului Ioina Barasi în desvoltarea motivelor de casare și d-l M. Ghimpa avocatul intimaților Emanoil Horovitz și alții în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Exces de putere. Violarea art. 345 și rea interpretare a art. 347 c. com. de oare-ce Curtea de apel mi respinge acțiunea cambială intentată contra girantului de și făcută înainte de 15 zile de la protest, pe motiv că citația n'a fost înaintată în intrul acestui termen».

Având în vedere decisiunea supusă recursului care adoptă în totul faptele și motivele din sentința Trib. din care rezultă că anul 1894 firma Samuel Ionas & Comp., continuată în urmă de recurent a chemat în judecată pe M. Focșeneanu, S. Horovitz și Em. Horovitz, pentru că cei doi dintei în calitate de subscriitori, iar cel din urmă ca girant să plătească în mod solidar suma de 2416 lei ce datorea cu 2 cambii,

¹⁾ Vezi și art. 119 pr. civ.

că dinaintea tribunalului, Em. Horovitz, între alte mijloace de apărare, a opus că acțiunea de regres contra sa ca girant, este perdută față cu dispozițiunile art. 345, și 347 c. com., motiv care admițându-se de Tribunal a respins acțiunea față de Em. Horovitz, condamnând numai pe sub-scriitorii cambiilor la plata sumei ce datorau, sentință care a fost menținută cu totul de Curtea de apel;

Văzând dispozițiunile art. 345, 346, 347 și 350 cod. comercial;

Considerând că din coprinderea acestor articole rezultă că posesorul cambiei trebuie, nu numai să exercite acțiunea sa de regres în termen de 15 zile de la data protestului, dar chiar citațiunea obligaților acționați trebuie să le fie înmânate în întrul acestui termen de 15 zile.

Considerând pe de altă parte că după dispozițiunile art. 350 c. comercial posesorul cambiei perde acțiunea în recurs contra trăgătorului și a giranților dacă n'a exercitat-o în termenele prevăzute de articolele precedente;

Considerând că ast-fel fiind, prin cele conținute în art. 350 legiuitorul dă sancțiune tuturilor dispozițiilor precedente, jadică: a obliga în mod categoric pe posesor să facă nu numai intentarea acțiunii în regres dar și înmânarea citațiunilor celor interesați în întrul termenului de 15 zile;

Considerând că de altmintrelea o asemenea dispozițiune luată de legiuitor în interesul giranților, își are rațiunea și din punctul de vedere, ca giranții să fie puși în cunoștință, cât mai repede, că cambia protestată a dat naștere unei acțiuni serioase din partea posesorului, cunoștință ce nu putea rezulta de cât din înmânarea citațiunilor în întrul termenilor prevăzute de art. 345 și 346. c. comercial;

Considerând asemenea că nu se poate susține că art. 347 n'ar avea sancțiune și din punctul de vedere că acest articol, precede art. 350 care prevede sancțiunea pentru toate dispozițiunile anterioare lui;

Că ast-fel fiind, și întrul cât în specie se stabilește că recurentul, cu ocazia facerii acțiunii în regres contra intimatului Em. Horovitz, nu s'a conformat dispozițiilor art. 347 c. comer. Cu drept cuvânt Curtea de apel a tăgăduit recurentului, dreptul de a exercita în contra intimatului, acțiunea în regres, ast-fel că, din acest punct de vedere mijlocul de casare are fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

Audiența de la 1 Aprilie 1897

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

N. Cutcudache cu Ioniță Lepădatu

Aval.—Cambio—Cum trebuie exprimat avalul.—Dacă cuvintele «pentru aval» sunt indispensabile.—Simplă iscălitură în dosul cambiei.—Dacă se poate interpreta ca și aval.—Cestiune de interpretare.—Casare.—(Art. 296 și 277 codul comercial).

De și codul comercial, prin articolul 296 declară că avalul trebuie exprimat prin cuvintele «pentru aval», prin aceasta însă nu se indică în mod imperios că aceste cuvinte sunt indispensabile pentru a arăta că este

vorba de aval. Ast-fel o simplă iscălitură, în dosul cambiei, poate fi interpretată, după împrejurări, fie ca gir, fie ca aval, însă nu-i este permis judecătorului fondului să declare că o simplă iscălitură în dosul cambiei constituie numai un gir, iar nici o dată un aval.

Decisiunea 74/97. Casată sentința cu No. 19/95 pronunțată de tribunalul Mehedinți, s. II dată în procesul dintre N. Cutcudache cu Ioniță Lepădatu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Ch. Pherekyde;

S'a ascultat d-l Xenopol avocatul recurentului N. Cutcudache în desvoltarea motivelor de casare și d-l Telemagne avocatul intimatului Ioniță Lepădatu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de casare:

I. «Greșită interpretare a art. 296 cod. com. Trib. «considerând ca absolut necesară mențiunea cuvântul pentru aval» pentru ca semnătura lui Lepădatu să fie socotită ca dată pentru aval pe când articolul sus citat nu cere această mențiune sub pedeapsă de nulitate ci o indică numai esemple grația».

II. «Greșită interpretare a art. 277 și 279 cod. com. Tribunalul considerând ca gir o semnătură asupra căreia n'a trecut nici o dată proprietatea cambiei și confundând avalul cu girul prin faptul că o semnătură dată în alb după părerea sa nu poate fi considerată de cât ca gir, pe când ea poate fi dată și ca aval».

Având în vedere că e constant că recurentul a intentat acțiune contra lui I. Lepădatu și Tipărescu a căror iscălitură sunt pe contra-pagina unei cambii în valoare de 3000 lei; că Tribunalul prin sentința supusă recursului pronunțată în urma apelului făcut de recurent, declară că I. Lepădatu nu poate fi considerat ca debitor în calitate de aval, pentru că avalul trebuie să fie declarat expres pe cambio, ci ca girant, fiindcă numai girul este valabil când se scrie simplu un nume în dosul cambiei;

Considerând că dacă alin. 3 al art. 296 declară că avalul se exprimă prin cuvintele «pentru aval» sau alte de asemenea, prin aceasta nu se indică că enunțarea scrisă spre a indica că e vorba de aval e indispensabilă; că fiind așa o simplă iscălitură, fără nici o arătare pe dosul unei cambii, se întreabă ce însemnătate poate să aibă, că ea nu este numai un gir precum afirmă Tribunalul, ci ea e sau gir sau aval; că este o cestiune care are a fi rezolvată după circumstanțe dacă este gir sau aval; că tocmai aceasta are judecătorul de fond a cerceta și a stabili spre a declara însemnătatea iscăliturii pusă pe dosul poliței, fără nici o enunțare; că însă nu poate judecătorul de fond să afirme un principiu, și întemeindu-se pe art. 296 comb. cu 277, legea comercială, că acea simplă iscălitură e numai gir.

Că de aceia motivele fiind întemeiate, sentința tribunalului urmează a fi casată.

Pentru aceste motive, Curtea, casează.

Audiența de la 14 Mai 1897

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

N. R. Văcărescu și Gr. Triandafil consiliu judiciar
a lui N. R. Văcărescu cu M. Theodorian.

Cambie.—Acțiune cambială.—Ce poate opune debitorul cambiei.—Esecțiuni la forma titlului.—Esercitiul acțiunii.—Esecțiuni personale.—Probă scrisă.—Antidatarea cambiei.—Dovada antidatării.—(Art. 349 din codul comercial).

Asemănat art. 349 din codul comercial, debitorul unei cambii nu poate opune de cât esecțiunile privitoare la forma titlului său la lipsa convențiilor necesare pentru esecțiunile acțiunii și esecțiunile personale aceleia care a exercitat acțiunea, însă aceste esecțiuni personale nu pot întârzia condamnarea la plată de cât dacă sunt liquide și de o grabnică soluțiune, și în tot cazul întemeiate pe o probă scrisă.

Ast-fel când debitorul unei cambii se opune la plata ei pe motiv că acea cambie este antidatată, și această antidatare s'a făcut în scop de a eluda măsurile luate de lege în favoarea incapabililor, de și în asemenea cas convenția de antidatare se poate dovedi și pe cale de esecțiune la o acțiune cambială, totuși această dovadă trebuie să fie făcută numai sub condițiile art. 349 din codul comercial și numai întemeiată pe o probă scrisă.

Decisiunea 110/97.—Respins ca nefondat recursul făcut de N. R. Văcărescu și Gr. Triandafil contra decisiunii cu No. 62/96 pronunțată de Curtea de apel din București, s. I, în proces cu M. Theodorian.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier M. Poenaru-Bordea.

Pe d-l B. Brătianu, avocatul recurenților în susțineri și pe d-l M. Theodorian intimat în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare :

„Am invocat înaintea Curții de apel, în apărarea noastră, că cambiile presintate de d-l Theodorian, n'au ființă și sunt nule de drept conform art. 448 cod. civ. într-un cât s'au emis în timpul când d-l Radu Văcărescu era incapabil; că deși se ved datate pentru a eluda incapacitatea, și a face iluzorie această protecțiune legală, d-l Radu Văcărescu fiind pus sub consiliul judiciar.

„Curtea respinge motivele noastre de apărare pentru cuvântul, că după art. 349 cod. com. nu suntem admiși a sprijini apărarea noastră, de cât pe o probă scrisă.

Judecând ast-fel, Curtea a dat o greșită interpretare art. 349 cod. com. și a violat principiul general de drept, consacrat prin art. 1198 cod. civil, că nimeni nu poate fi ținut la imposibil, într-un cât incapacitatea celui care a subscris o cambie fie că era în stare de demență, interzis, minor sau pus sub consiliul judiciar, nu constituie o esecțiune în sensul art. 349 pentru a cărei dovedire trebuiește o probă scrisă“.

Având în vedere decisiunea supusă recursului, prin care recurenții sunt condamnați a plăti intimatului, suma de 4000 lei, în virtutea a patru cambii cu data de 15 Noembrie 1893. Că înaintea instanțelor de fond recurenții s'au opus la plata acestor cambii pe motiv că deși ele poartă data sus arătată, însă a fost emisă posterior zilei de 9 Ianuarie 1894, data publicării sentinței, prin care recurentul N. R. Văcărescu a fost pus sub consiliul judiciar, ast-fel că aceste cambii susțin recurenții, nu au nici o ființă și nu pot da naștere la o acțiune cambială;

Vezând art. 349 c. comercial;

Considerând că, după dispozițiunile citatului articol, debitorul unei cambii nu poate opune de cât esecțiunile privitoare la forma titlului, sau la lipsa condițiilor necesare pentru exercitiul acțiunii, și esecțiunile personale aceleia care a exercitat acțiunea, iar prin aliniatul al II-lea de sub acelaș articol se prescrie că aceste esecțiuni personale nu pot întârzia condamnarea la plată de cât dacă sunt liquide și de o grabnică soluțiune și în tot cazul întemeiate pe o probă scrisă;

Considerând că se constată din decisiunea supusă recursului, că recurenții nu se întemeiază în opunerea la plată pe nici o probă scrisă în sensul legii, ci s'a mărginit a numai invoca presumpțiunii;

Considerând că, deși dovada convenției între părți pentru a antidata o cambie în scop de a eluda măsurile luate de lege în favoarea incapabililor poate fi făcută pe cale de esecțiune la o acțiune cambială totuși această probă are a fi făcută numai sub condițiile art. 349 din codul comercial, și numai întemeiată pe o probă scrisă;

Că ast-fel fiind, într-un cât în specie, recurenții nu au produs o asemenea probă și într-un cât, presumpțiunile ori cât de puternice ar fi, nu pot înlocui proba scrisă, cerută de art. 349 cod. com. cu drept cuvânt Curtea de apel a respins acest mod de apărare al recurenților pe calea excepțională a acțiunii cambiale și prin urmare mijlocul de casare are a fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VĂLCEA

Audiența de la 14 Mai 1897

Președenția D-lui G. N. FRATOȘTIȚEANU, Președinte

Sentința civilă No. 341

Maria N. Riza cu Păun Simion Mutu.

Urmărire.—Somațiune.—Urmărirea veniturilor generale ale unui imobil.—Dacă trebuie precedată de o somațiune.

Esecutare.—Somațiune.—Dacă dispozițiile art. 388 pr. civ. sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate.

1) Urmărirea veniturilor generale ale unui imobil este dispensată de somațiunea ce precede esecutiunea în celelalte cazuri.

Dispozițiunile art. 388 din pr. civilă, dupe cari esecutiunea cală să fie precedată de o somațiune de esecutare, nu sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Maria N. Riza din comuna Păușesci Maglași, în contra cărții de judecată civilă pronunțată de judele de pace R. Vâlcea sub No. 513/97, prin care s'a admis contestațiunea făcută de Păun Simion Mutu din comuna Păușesci Maglași, contra procesului-verbal al Portărelului Trib. Vâlcea, cu data 24 Martie 1897 prin care s'a înființat sequestru asupra venitului a șase bucăți pământ al numitului după cererea apelantei, s'a anulat citatul proces-verbal de sequestru și s'a obligat apelanta să plătească intimatului Păun Simion Mutu, două-zeci lei cheltueli de judecată;

Având în vedere petiția de apel, cartea de judecată apelată, lucrările din dosar și susținerile părților prezente astăzi în instanță;

Având în vedere că apelanta ca motive de apel a invocat că reu judecătorul de pace a admis contestațiunea făcută de intimat și a anulat procesul verbal de sequestru; pe motiv că trebuia ca urmărirea veniturilor imobilelor ale debitorului Păun Simion Mutu să fi fost precedată de o somațiune formală de oare-ce această somațiune nu este prescrisă de nici un text de lege, din secțiunea despre urmărirea veniturilor unui imobil art. 477—491 pr. civilă;

Având în vedere că judecătorul de pace și motivează hotărîrea sa prin care a admis contestațiunea făcută de Păun Simion Mutu, pe faptul că nu s'a făcut debitorului somațiunea prevăzută de art. 388 pr. civilă pe câtă vreme art. 482 pr. civilă, cere în mod formal, că conform art. 416 din citata procedură, să se consenme în procesul verbal de sequestru, mențiunea că s'a făcut somațiune debitorului și că îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 482 sunt prevăzute sub pedeapsă de nulitate de art. 477 p. civilă;

Considerând că, de și după art. 388 pr. civilă esecutiunea cată să fie precedată de o somațiune de esecutare, cu toate acestea, conform art. 390 pr. civilă, art. 388, nu se aplică când legea ordonă esecutarea fără somațiune;

Considerând că art. 477 din pr. civilă, prevede că acela care va voi să urmărească veniturile generale ale unui imobil, al cărui proprietar este debitorul său se va conforma regulilor prescrise mai la vale;

Considerând că între «regulele prescrise mai la vale» de art. 478—491 pr. civilă, nu se vede figurând și somațiunea cerută de art. 388; că dar, conform art. 390, urmărirea veniturilor generale ale unui imobil este dispensată de somațiunea ce precede esecutiunea în cele-alte cazuri;

Considerând că deși art. 482 din pr. civilă spune că un agent al tribunalului va merge la fața locului și va forma proces verbal, conform art. 416, articol care prescrie că, menționatul proces verbal, între altele, să coprindă somațiunea formală făcută debitorului ca să plătească, precum și răspunsul lui dacă a fost față, dar deci nu rezultă că această somațiune, ar fi somațiunea prevăzută de art. 388 pr. civilă; aci nu poate fi vorba de cât de interpelațiunea formală ce trebuie să facă agentul debitorului la fața locului de a-și plăti datoria, de aceia se și cere ca să se treacă în procesul verbal, răspunsul ce-l dă debitorul, la această înjocțiune, răspuns care nu s'ar putea concepe la o somațiune făcută cu câte-va zile înainte, dacă ar fi vorba de somațiunea prevăzută de art. 388 pe care ar trebui agentul să o menționeze în procesul său verbal, căci, cum ar răspunde debitorul la o somațiune făcută cât-va timp înainte fără a fi interpelat a doua oară; deci art. 416 nu se referă de cât la somațiunea ce agentul judecătoresc trebuie să facă debitorului când se transportă la fața locului, somațiune ce poate fi și verbal făcută, de oare-ce legea nu prescrie forma în care ea trebuie făcută, somațiune ce în specie se constată din procesul verbal al portăreilor că s'a efectuat;

Considerând, pe de altă parte, că natura particulară

a acestei urmăriri a făcut pe legiuitor de a nu cere o prealabilă somațiune la urmărirea veniturilor unui imobil, de oare-ce legiuitorul a voit a da creditorului mijloace eficace spre a dejuca toate tentativele de fraudă ale debitorului, care, dacă ar fi încunoștiunțat despre esecutiune prin o atare somațiune, s'ar grăbi să-și aranjeze afacerile cu chiriașii și să sustragă ast-fel de la urmărirea veniturile imobilului său. — Exigerea unei prealabile somațiuni în această materie ar fi contrarie intențiunii legiuitorului, care, organizând urmărirea veniturilor unui imobil, a voit pe de o parte a procura creditorului un mijloc lesnicios de a fi plătit în scurt timp și a nu-l sili să recurgă la calea mai oneroasă a vnzării chiar a imobilului, iar, pe de altă parte, procurând creditorilor acest mijloc simplu și sigur de a fi plătiți din veniturile imobilelor, a avut în vedere și interesele debitorilor, de oare-ce urmărirea veniturilor nu le răpește folosința asupra imobilului de cât pentru un oare-care timp, pe când vnzarea imobilului îl deposează pentru tot-d'auna, or, dacă s'ar admite necesitatea somațiunii prealabile, debitorul, reu povățuit, ar alerga la mijloace frauduloase spre a împiedica urmărirea veniturilor, și ast-fel creditorul s'ar vedea silit să apuce calea greoaie și costisitoare a expropriațiunii imobilului;

Considerând apoi că acolo unde legiuitorul a crezut necesară somațiunea s'a grăbit de a o spune: ast-fel avem comandamentul când e vorba de urmărirea imobilelor; ast-fel avem somațiunea cerută espres de art. 468 pr. civilă în materie de urmărirea fructelor prinse de rădăcină etc., or nu a făcut aceasta legiuitorul când a reglementat urmărirea veniturilor unui imobil;

Considerând, în fine, că dispozițiunile art. 388 p. civilă nu sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate, de oare-ce art. 391, care dispune că «violarea art. 384, 385 și 387 aduce anularea esecutiunii» nu menționează și art. 388, or după art. 735 p. civilă, un act de procedură nu se anulează de cât: 1) dacă e făcut de un magistrat incompetent; 2) dacă nulitatea actului este formal pronunțată de lege, ceea ce în specie nu este; 3) dacă călcarea formelor a cauzat părței care o invoacă o vătămare pe care nu o poate repera de cât anulând actul, ceea ce nu poate avea loc în cazul de față, de oare-ce lipsa somațiunii nu a cauzat nici un prejudiciu debitorului, care, până la validarea sequestrului are tot timpul de a face să înceteze urmărirea achitând pe creditor;

Că ast-fel fiind, chiar de s'ar admite că art. 388 se aplică și în materie de urmărirea veniturilor generale ale unui imobil, el, nefiind prescris sub pedeapsă de nulitate, neexistența unei somațiuni prealabile nu poate avea de efect anularea urmăriri în specie și prin urmare apelul făcut de Maria N. Riza fiind fondat urmează a se admite ca atare, a se respinge contestațiunea lui Păun Simion Mutu ca nefondată și a se condamna acesta la daune și cheltueli de judecată pe care tribunalul le estimează la suma de opt-zeci lei.

Pentru aceste motive redactate de d-l Președinte Fratostișeanu.

În numele legii, holărește.

Admite de fondat apelul făcut de Maria N. Riza.
(ss) G. N. Fratostișeanu, I. C. Angelescu, N. B. Rioșanu.

INFORMAȚIUNI

Mercuri 18 curent, era să se judece, la secțiunea I-a a Curții de casație procesul succesiunii Zappa, după recursurile făcute de statul elin și de statul român.

Procesul însă a fost amănat după cererea părților, iar nu din cauza lipsei d-lui procuror general, cum au anunțat, din eroare, unele ziare cotidiene.